

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 610

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 15 Μαρτίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις		8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίτεις : ΙΣΠΑΝΙΑ.
ΤΑΛΑΠΗΡΗΜΕΝΑΙ ΚΑΡΔΙΑΙ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
νείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ. Κρότος βημάτων καὶ ἵππων τὸν διέκοψεν. Ἦτο ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπιστρέφων ἐκ τῆς πόλεως. Ἡ Μαρία ἔφυγε δίκην πεφοβισμένης ἐλάφου.

Εἶπομεν, ὅτι ὁ κ. Λαγκάρδ μετέβη εἰς τὴν γειτονικὴν πόλιν δι' ὑποθέσεις. Ἀνεφάνησαν ὅμως δυσκολίαι μεταξύ αὐτοῦ καὶ τοῦ συμβολαιογράφου του, συζητήσεις μετὰ τοῦ ἀντικλήτου του, ἕως μετὰ τοῦ δικηγόρου του ὅστις τῷ προεῖπε τὴν ἀπώλειαν ἐκκερμούς διχῆς, ἐξ ἧς περιέμενε νὰ κερδίσῃ πολλά. Σὺν τούτοις, ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν ὑπηρετὴς ἀφῆκε νὰ πῆσῃ ἕνεκα ἀνεπιτηδειότητος, ἐνῷ ἐβόδιζον, τὸν ἵππον ὃν ἵππευε καὶ ἐν τῇ πτώσει του ἐπληρώθη.

Ἐν συντόμῳ, καὶ χάρις εἰς τὰ ἄθροα ταῦτα ἐμπόδια, ὁ μαρκήσιος ἦτο λίαν δύσθυμος ἐρχόμενος εἰς τὸν πύργον.

Εἶχε κάκιστα δειπνήσει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς μικρᾶς πόλεως, καὶ εὐθὺς ἅμα ἀφίππευσεν ἐζήτησε νὰ δειπνήσῃ. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Παῦλος μετέβησαν διὰ νὰ τὸν συντροφεύσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν ἐνῷ κατεβρόχιζε τὰ πλατεῖα τεμάχια ὠραιοτάτου χοιρομηνίου τῆς Ὑόρκης. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον δέ, καὶ χάρις εἰς τὴν εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν τοῦ δείπνου, ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν φαιδρὰν ἀπλότητά του τὴν ἀποτελοῦσαν τὴν βάσιν τοῦ χαρακτῆρός του. Ἐν τούτοις ἔλαφρόν νέφος ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ ῥυτίς μεταξύ τῶν δύο ὀφρύων του ἤλεγχον δυσάρεστον σκέψιν.

Ἡ Μαρία, ἥτις κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ φαγητοῦ ἐπέμεινε, ἄνευ ἀποτελέσματος, ἵνα ἐξαλείψῃ τὴν κακὴν διαθέσιν τοῦ μαρκησίου, ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν δοκιμὴν.

— Ἀς ἴδωμεν, φίλε μου, τί ἔχεις ; τὸν ἠρώτησεν, εἶναι ἀδύνατον αἱ συζητήσεις τοῦ συμφέροντος νὰ σὲ ἀπασχολῶσιν εἰς τοιοῦτον βαθμόν.

— Τί ἔχω ; ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου τὴν τράπεζαν, δὲν ἤθελον νὰ σοὶ τὸ εἶπω, διότι εἶναι πάντοτε λυπηρὸν νὰ λαλῇ κανεὶς μετὰ τῆς γυναικὸς του διὰ τόσον ἀγενεῖς λεπτομερείας. Ἐχω ὅτι ὁ γείτων μὲς κόμης δὲ

Μαρὲν ἀτιμάζει τὴν εὐγένειαν τῆς ἐπαρχίας μὲς. Ἐμαθα ταῦτα εἰς τὴν πόλιν, ὅπου οἱ ἐργοστασιάρχαι καὶ οἱ χωρικοὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ ὑψηλοφώνως καὶ πολὺ χαίρουσιν δι' αὐτό, ἡ δὲ καρδίᾳ μου ἀνακατόνεται ἀπὸ ἀγχνάκτησιν εἰς τὸ στήθος μου !...

— Ἀλλὰ τέλος πάντων περὶ τίνος πρόκειται ;

— Γνωρίζεις τὴν κόμησσαν, μίαν νόστιμον γυναῖκα, μὰ τὴν πίστιν μου ! ξανθὴν καὶ χαρίεσσαν, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους ! ἡ ἀχρεία !

— Ναί, τὴν γνωρίζω... λοιπόν ;

— Λοιπόν ! φαίνεται ὅτι ἡ κόμησσα εἶχεν ἐραστήν.

— Ἀ ! εἶπεν ἡ Μαρία ἐρυθριῶσα.

— Ἐνα νέον, ἀξιωματικὸν τοῦ συντάγματος τῆς φρουρᾶς τῶν σπαίδων εἰς ***. Αὐτὸ διήρκει πρὸ πολλοῦ, ὁ δὲ κόμης δὲν ἐνόει τίποτε... Ὅλοι οἱ σύζυγοι ἔτσι εἶναι... Ὅταν λεγῶ ὅλοι... χούμ ! Τέλος πάντων, ἀρκεῖ... γνωρίζω τὸν κόσμον... Ἐν συντόμῳ, ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνεκαλύφθησαν τὴν τελευταίαν ἐβδομάδα, ὁ κόμης συνέλαβε τὴν γυναῖκα του ἐπ' αὐτοφώρῳ, ὅ,τι εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇς ἐντελέστερον !...

— Φίλε μου... διέκοψε ζωηρῶς ἡ Μαρία, ἥς αἱ παρειαὶ ἐπορφυρώθησαν.

— Μὴ φοβῆσαι, δὲν λέγω τίποτε περισσώτερον, ἄλλως τε τὸ δυνατότερον ἐλέγχθη. Τί νομίζεις ὅτι ἔκαμεν ὁ κόμης, σὲ παρακαλῶ ;

— Πῶς θὰ τὸ εἰξεύρω ; ἐψέλλισεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Λοιπόν ! δὲν ἔκαμεν ἐντελῶς τίποτε. Ὑπῆγε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας, τοὺς ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γυναικὸς του, ἐκεῖ δὲ ὁ Εἰρηνοδίκης, ὁ δήμαρχος, δὲν εἰξεύρω ποῖος, τέλος πάντων μία ἀρχή, ἔκαμεν ἐμπροσθέν του πρακτικὸν μαιχτεῖας... καὶ ὁ ἄθλιος, ὁ ἄνθρωπος, κινεῖ τώρα κατὰ τῆς κομῆσης ἀγωγὴν διαζυγίου... Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, αὐτὸ εἶναι ἀτιμία !

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ Παῦλος, σκοπὸν ἔχων νὰ περι-

σπάση τὴν προσοχὴν τοῦ μαρκησίου καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ὅπως παρατηρήσῃ τὴν παράξενον ταραχὴν τῆς Μαρίας, ἀλλὰ, ἀγαπητέ μοι μαρκήσιε, τί ἠθέλατε νὰ ἔκαμνεν;

— Ὅ,τι θὰ ἔκαμνον ἐγώ, διάτανε! ἀπεκρίθη ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ διὰ βροντώδους φωνῆς, πρῶτον θὰ ἐφόνευσον τὴν γυναῖκά μου, ἄνευ τυφίων συνειδότος, ἀνίλεως, ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν συνένεχόν της θὰ ἐμονομάχουν μὲ αὐτὸν μὲ ξίφος, μὲ πιστόλι, ἢ μὲ μαχαίρι μέχρι θανάτου ἐνὸς τῶν δύο, πρὸ τοῦ αἱμοφύτου πτώματος τῆς συνενόχου του, ὁ δὲ Θεός, ὅστις ὕστερ' ἂν ὅλα εἶναι δίκαιος, θὰ ἐβούθῃ τὴν χεῖρα μου διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν τιμὴν μου!... Ἀλλ' ἄρκετὰ ὠμιλήσαμεν διὰ τὰς ἀσχημοσύνας αὐτάς, καὶ αὐτὰ κινουῦσιν εἰς ἀγανάκτησιν καὶ εἰς ἀποστροφὴν τὸν ἄνθρωπον. Καλὴν νύκτα, ἀκριβέ μου Παῦλε, καλὴν νύκτα, μικρά μου Μαρία. Εἶμαι κατακουρασμένος καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ.

Ὁ μαρκήσιος ἀνέβη εἰς τὰ δώματά του καὶ μετὰ δέκα λεπτά τὸ φῶς ἐσβύνητο ὀπίσθεν τῶν δικτυωτῶν τοῦ δωματίου του.

Ἦτο μεσονύκτιον. Ὁ Παῦλος δὲν εἶχεν ἐπανέλθει εἰς τὸν πύργον. Καταλιπὼν τὸ ἐστικτήριον εἶχε κατέλθει εἰς τὸ ἄλσος, καὶ ἐπανήλθεν ὑπὸ τὴν πυκνὴν σκιὰν τῆς σκοτεινῆς καὶ μονήρους δένδρστοιχίας ἐκεῖνης, ἔνθα δύο ὥρας πρότερον εἶχε συναντήσῃ τὴν νεαρὰν γυναῖκα.

Ἡ Μαρία ἐκλείσθη εἰς τὸ δωματίον της. Ἀπέπεμψε τὴν θαλαμηπόλον της, ἥς ἡ παρουσία, τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, τῇ ἐφαινετο ἐνοχλητικὴ, καὶ μόνη, ἡμιεκδεδυμένη, ἐρίφθη ἐπὶ ἔδρας τινὸς στηρίζουσα τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῆς καρδίας της ὥσει νὰ καταστείλῃ τοὺς σφοδροὺς παλμούς της.

Τὸ κτένιον της εἶχε πέσει, αἱ δὲ μακρὰι πλεξίδες τῆς μελαίνης κόμης αὐτῆς, λαμπρὸν διάδημα λίαν βαρὺ διὰ τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν της, ὠλισθίον ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων της. Τὸ ὠμόλινόν της, ἡμιητοιγμένον, ἔπεσε μέχρι τῶν ποδῶν της. Τὸ ἐκ βατίστας ὑποκάμισόν της, συμπτυχθὲν ὑπὸ τῆς συγκινημένης χειρὸς της, ἄφινεν ἀκάλυπτον τὸν ἕνα τῶν παλλομένων μαστῶν της.

Ἡ κεφαλὴ της, ἐρριμένη ὀπίσθεν, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν νώτων τῆς ἔδρας. Οἱ ὀφθαλμοὶ της, σχεδὸν κεκλεισμένοι, εἶχον λάθει ἀνέκφραστον ἔκφρασιν χυνώσεως, τὰ δὲ ἡμιάνοικτα χεῖλη της, φρίττοντα ὡς διὰ φίλημα, ἀπεκάλυπτον τὸ ὕγρὸν καὶ λάμπον σμάλτον τῶν ὀδόντων της.

Μετὰ ἀρκετὸν μακρὸν χρόνον εἶδους ἡδυπαθοῦς ἐκστάσεως καὶ περιπαθοῦς καμιάτου, ἡ Μαρία ἠγέρθη καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην της. Ἀλλ' ἡ ἀτμοσφαῖρα τοῦ θαλάμου της τῇ ἐφάνη, ὅτι ἦτο πνιγρῶς βαρύτερος. Ἐπύρεσσε καὶ ἀπέδιδεν εἰς τὸν ἀέρα ὃν ἀνέπνεε τὸ πῦρ ὅπερ ἔρρεεν εἰς τὰς φλέβας της. Ἦνοιξε τὸ παράθυρόν της. Ἡ νύξ δὲν μετέβαλεν ὄψιν ἀπὸ τοῦ περιπάτου τῶν δύο ἐραστῶν. Ἡ ἀγνὴ Φοῖβη (ὡς ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ποιηταί, ἀναμφιβόλως εἰρωνικῶς) ἐφεγγεν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ διέχεε μακρόθεν τὰς ἀπαλὰς καὶ ἀμφιβόλους λάμπεις της. Ἡ τρηδὼν εἶχε σιωπήσῃ, καὶ ἡ ἀηδὼν εἶχε παύσῃ τὸ ᾄσμα της. Ὁ κύων τοῦ ποιμένος ἐκοιμήτο ἐν τῷ σταύλῳ τοῦ κυρίου του. Οὐδεὶς κρότος ἐτάραττε τὴν πάντῃ μονοσιγὴν τῆς μεγαλοπρεποῦς ταύτης νυκτός. Ἡ Μαρία προσήλωσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της τὰς πλεξίδας τῆς κόμης της, ἔρριψε λαχούριον ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἔθεσεν εὐμαρίδας εἰς τοὺς γυμνοὺς πόδας της, καὶ τέλος, λαθραία, ἄνευ φωτός, βαδί-

ζουσα διὰ βραδέων καὶ βωδῶν βημάτων ἵνα μὴ ἐξυπνήσῃ, οὐδένα, ἀφῆκε τὸ δωματίον της καὶ κατήλθεν εἰς τὸν κήπον ἔνθα ἐνόμιζεν ὅτι εὕρισκετο μόνη.

Βήματά τινα μακρὰν τοῦ πύργου ὑψοῦτο, ἐν τῷ μέσῳ τῶν μικρῶν ἁλῶν, μικρὰ σκιάς ἐν ἣ ἡ Μαρία μετέβαινεν ἐνίστε νὰ διέλθῃ τὰ ἀπομεσήμερα κατὰ τὰς θερμοτάτας θερινὰς ἡμέρας. Κλειδοκύμβαλον, βιβλία καὶ λευκώματα ἐσχηματίζον τὴν σκιάδα ταύτην εἶδος γραφείου ἐργασίας. Πρὸς αὐτὸ λοιπὸν τὸ μέρος διηυθύνθη ἡ Μαρία κατὰ τὸν νυκτερινὸν περιπάτον της.

Φθᾶσα ἐκεῖ πλησίον, εἰδίστας πρὸς στιγμὴν νὰ εἰσέλθῃ. Ἐν τούτοις, ἡ θύρα ἦτο ἡμιάνοικτος καὶ ἐφαίνετο προσκαλοῦσα αὐτήν. Διέβη τὸν οὐδόν. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε τὴν σκιάδα σχεδὸν ὡς ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, καὶ ἔρριπτεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διὰ μέσου δύο πλατέων παραθύρων, ἀργυράς λαμπρεῖς.

Ἡ Μαρία ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ ἦνοιξε μηχανικῶς, τὰ δὲ δακτυλά της περιεπλανήθησάν, κατ' ἀρχὰς ἀσκόπως, ἐπὶ τῶν πληκτρῶν.

Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον τὸ πνεῦμα τῆς ἀρμονίας ἠγγίσε διὰ τῆς εὐήχου ράβδου τοῦ τὸ σύννοον μέτωπον τῆς νεαρᾶς γυναικός. Τὰ μὴ διακεκριμένα, τὰ συγκεχυμένα, τὰ ἀσυνάρτητα μουσικὰ σημεῖα ἐγένοντο θαυμαστοὶ μουσικοὶ τόνοι. Ἡ ἔμπνευσις κατήρχετο. Διὰ πρῶτην φορὰν ἐπὶ τῆς ζωῆς της ἡ Μαρία ἠύτοσχεδίασε.

Ἰσως τὰ ἄσματα ἄτινα ἀνέθορον ὑπὸ τὰ δακτυλά της δὲν ἦσαν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις σύμφωνα μὲ τοὺς αὐστηροὺς κανόνας τῆς συνθέσεως. Ἀλλὰ βεβαίως ἐσχηματίζον ποίημα, ποίημα ἔρωτος καὶ πόθων! Ἐξ ἐκάστης συμφωνίας ἐφαίνετο ὅτι ἐξητμίζετο ἡδυπαθὲς παράπονον. Τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου ἀντήχει ἐν ἐκάστῳ μουσικῷ τόνῳ.

Ἡ Μαρία εἶχεν ὑψώσει τοὺς ὀφθαλμούς. Αἰφνιδίον αἰσθήμα τὴν ἠνάγκαζε νὰ τοὺς χαμηλώσῃ.

Ὁ Παῦλος ἦτο γονυπετὴς πρὸ αὐτῆς.

Καθ' ἣν ὥραν ἡ Μαρία ἄφινε τὸν πύργον, ὁ κ. δὲ Μεϋνάρ ἐξηκολούθει τὸν μονήρη περιπάτον του, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ παρετείνετο ἄχρι πρωίας, ἐὰν ἀόριστος ἄλλ' ἡδυατὴ μελωδία δὲν τὸν ἠνάγκαζε νὰ τείνῃ τὸ οὖς. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμιζεν ὅτι ὀνειρεύεται. Ἦκουσε καλλίτερον, καὶ ἐπέστη ὅτι ἡ ἀπάτη τῶν αἰσθήσεων οὐδὲν κοινὸν εἶχε πρὸς ὅ,τι ἦκουε.

Βήματά τινα τὸν ἐχώριζον μόλις ἀπὸ τοῦ μέρους ὅθεν ἤρχετο ἡ μουσικὴ αὐτῇ. Προησθάνθη τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν σκιάδα. Γνωρίζομεν τὰ λοιπά.

Βλέπουσα τὸν Παῦλον εἰς τοὺς πόδας της, ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ἐνόμιζεν ὅτι ἐξήρχετο ὡς ἀπὸ ὀνείρου. Ἦσθάνθη ἑαυτὴν αἰφνιδίως φρικώσαν ὑπὸ ἀκουσίῳ φρίκης ἥτις ἐν ἡτο ξένῃ θελήτῳ. Τὰ δακτυλά της ἀφῆκαν τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐκαλύφθη εὐθὺς διὰ τοῦ λαχουρίου της, ἐντραπέισα. Εἶτα ἠγέρθη καὶ ἔστη ὀρθία, ἄφωνος καὶ ἀκίνητος πρὸ τοῦ Παύλου.

Τὸ κίνημα τοῦτο ἀνεκάλεσεν εἰς ἑαυτὸν τὸν νεανίαν. Ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὰ ὑπέρμετρα κινήματα τοῦ πάθους του, καὶ εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν ἀταράχου:

— Εἶμαι εὐτυχής... εὐτυχέστατος... διότι ἡ τύχη μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συναντηθῶμεν οὕτω πως, Μαρία... Ἡ ὥρα αὕτη εἶναι ἡ τελευταία ἀναμφιβόλως καθ' ἣν θὰ δυνηθῶ νὰ εὐ-

ρεθῶ μόνος μεθ' ὑμῶν, καὶ ἀφοῦ ὁ Θεὸς μοὶ στέλλει τὴν εὐτυχίαν ταύτην ἣν δὲν θὰ ἐτόλμων ποσῶς οὔτε νὰ ζητήσω οὔτε νὰ ἐλπίσω, μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ ἀναχωρήσω μᾶλλον γαλήνιος...

— Νὰ ἀναχωρήσετε ! ... ἐψέλλισεν ἡ Μαρία μετ' ἐκπλήξεως, τί λέγετε ;

— Σὰς ἀφίνω αὖριον ;

— Μὰς ἀφίνετε ! ἐπανελάθε μηχανικῶς ἡ νεαρὰ γυνή, ἐνῶ ὁ νοῦς της ἐφαίνετο ζητῶν τὴν ἐννοίαν τῶν λέξεων τούτων αἰτίνες τὴν ἐτρόμαζον, μὰς ἀφίνετε ! ἐπανελάθε.

— Πρέπει.

— 'Αδύνατον ! δὲν δύνασθε νὰ ἀναχωρήσετε ! δὲν θέλω ν' ἀναχωρήσετε.

Καί, ἐνῶ ὠμίλει, ἐδράξατο τῆς χειρὸς τοῦ Παύλου, ἐκείνος δὲ ἡσθάνθη ὅλον τὸ σῶμά του νὰ συμμιγνύηται ἐν μιᾷ ἡδυτάτῃ αἰσθήσει εἰς τὴν ἐκπρὸν τῆς παρεσσούσης χειρὸς τῆς Μαρίας.

— Ναί, πρέπει, ἐξηκολούθησεν ὁ Παῦλος. Δὲν δύναμαι νὰ μείνω πλέον περισσότερον ... Αἰσθάνομαι ὅτι τὸ θάρρος μοὶ ἐλλείπει ... Ἡ βάσανος εἶναι ὑπερτέρα τῶν δυνάμεών μου...

— Ὑποφέρετε ! ἀνέκραξεν ἡ Μαρία. Διατί ὑποφέρετε, Θεέ μου !

— Ἐπειδὴ σὰς ἀγαπῶ καὶ δὲν μὲ ἀγαπάτε...

— Δὲν τὸν ἀγαπῶ ! ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ γυνή μετὰ παραφορᾶς. "ὦ ! Θεέ μου ! λέγει ὅτι δὲν τὸν ἀγαπῶ !...

— Καὶ ἀκόμη, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Μεινάρ, ἐπειδὴ ἐὰν μὲ ἡγαπάτε (ἡ δὲ εὐτυχία αὕτη θὰ ἦτο λίαν μεγάλη καὶ δὲν θὰ τὴν ἐπίστευον) οὐδέποτε θὰ συγκατετιθέμην νὰ διακινδυνεύσω τὴν εὐτυχίαν σας, τὸ μέλλον σας...

— Ἀλλά, διέκοψεν ἡ Μαρία διὰ βραδείας καὶ περιπαθοῦς φωνῆς, ἐὰν ἡ εὐτυχία μου, εἴσθε σεις, ἐὰν τὸ μέλλον μου, εἴσθε σεις ;...

— Θὰ ἔμενεν ἀκόμη ἡ ζωὴ σας...

— Ἡ ζωὴ μου ;... ἐπανελάθεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ναί, ἡ ζωὴ σας κινδυνεύουσα ἐκ τοῦ ἔρωτός μου. Δὲν ἐνθυμεῖσθε λοιπὸν τοὺς λόγους τοῦ συζύγου σας, τὴν ἀγρίαν καὶ τρομερὰν ἐκείνην ἀπειλήν, ἥτις μὲ τρομάζει, ἀλλὰ διὰ σὰς μόνον ;...

— "ὦ ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ μετὰ πυρεσσούσης παραφορᾶς, ὦ ! τοὺς ἐνθυμοῦμαι, τοὺς λόγους ἐκείνους, καὶ τοὺς εὐλογῶ, διότι αὐτοὶ μοὶ ἐπιτρέπουν νὰ σοὶ εἶπω ὑψηλῶς ὅτι σὲ ἀγαπῶ ! "ὦ ! τὴν εὐλογῶ τὴν ἀπειλήν ἐκείνην, ἥτις μὲ ἀνυψεῖ εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου, καὶ μὲ συγχωρεῖ σχεδὸν διὰ τὸ πρᾶπτωμά μου ! θὰ ἦμεθα θιανδροί, ἀλλὰ τῶρα εἴμεθα γενναῖοι !... Θὰ μ' ἐφόνευεν, εἶπε, θὰ μ' ἐφόνευεν ἐὰν ἡγάπων ἄλλον παρ' αὐτόν ; Λοιπὸν ! εἶμαι εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος διδουσά σοι τὴν ζωὴν μου... Θὰ μ' ἐφόνευε ;... Λοιπὸν ! Παῦλε, σὲ ἀγαπῶ... σὲ ἀγαπῶ, καὶ εἶμαι ἰδική σου...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ νευρικός ἐρεθισμὸς τῆς Μαρίας κατέπεσεν αἰφνίς, αἱ δυνάμεις της, καταβεβλημέναι ὑπὸ τοσούτων συγκινήσεων, προέδωκαν τὴν πλάστην ἐνέργειάν των. Ἐλιποθύμησεν ἐντελῶς, καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου Μεινάρ.

Πᾶσα θερμότης, πᾶσα πνοή, οὕτως εἰπεῖν, ἐφαίνοντο ὅτι ἀπεσύρθησαν τῆς νεαρᾶς γυναικός. Αἱ παρειαί της, τοσούτον θερμῶς κεχωματισμέναι πρὸ ὀλίγου, ἦσαν ὥχρι ὡς σάβανον, τὰ δὲ μέλη της ἦσαν παγωμένα.

Ὁ Παῦλος τὴν μετέφερεν ἐφ' ἐνὸς ἀνακλιντροῦ, διηυθέτησε τὰ προσκεφάλαια ἵνα στηρίξῃ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν της, καὶ ἐκάθησε πλησίον της, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὥχρὸς καὶ τρέμων ὑπ' ἀγωνίας καὶ σχεδὸν ὑπὸ φόβου.

Ἡ λιποθυμία τῆς νεαρᾶς γυναικός ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἐλάμβανε πέρας. Μόλις ἀσθενῆς καὶ ἀνώμαλος πνοὴ ἀνῆγειρε κατὰ στιγμὰς τὸ στήθος της. Ὁ Παῦλος τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του διὰ νὰ τὴν θερμάνῃ. Ἐστήριξε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου της ὑγροῦ ὑπὸ ψυχροῦ ἰδρώτος, ἐπὶ τῆς λελυμένης μακρᾶς κόμης της, ἐπὶ τῶν ἀχρῶν χειλέων της καὶ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν της. Τὸ ὠμόλινον τῆς Μαρίας ἦτο ἡμιάνοικτον. Τὰ χεῖλη τοῦ Παύλου παρέβησαν τὰ σεμνὰ ἀπόκρυφα τοῦ θεοῦ στήθους της. Καὶ ὅμως, παρὰ τὰς πυρεσσούσας ταύτας θωπείας, ἡ Μαρία οὐδόλως ἐξήρχετο τῆς λιποθυμίας ταύτης, ὁμοίως πρὸς θάνατον.

Τέλος, ἀσθενῆς ἐναγκαλισμὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν ἐναγκαλισμὸν τοῦ Παύλου. Ἐζήτησε τὸ στόμα τῆς Μαρίας, καὶ τὸ ἡσθάνθη νὰ κολλᾶται πυρέσσον εἰς τὸ στόμα του.

.....

Κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἡ σελήνη ἐκρύβη ὀπισθεν νέφους τὸ δὲ ἐσωτερικὸν τῆς σκιάδος εὐρέθη βεθυθισμένον ἐντὸς βαθέος σκότος.

Γ'

Τὰ πρῶτα δάκρυα.

Παράδοξον πρᾶγμα ὁ ἔρως καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐλατήρια ἄτινα ἄγουσι καὶ φέρουσιν ἐνίοτε τὰς εὐγενεῖς καρδίαις, ὡς ἐκυρίευσεν.

Οὕτω καὶ ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ, ἀνατραφεῖσα ἐν ἀρχαῖς αὐστηρᾶς ἠθικῆς, ἰσχυρὰ ἐκ τῆς ἀρετῆς της καὶ τῆς ἀγνότητός της, ἀγνὴ τὴν ψυχὴν ὡς καὶ τὸ σῶμα, θὰ ἀνθίστατο ἴσως πάντοτε εἰς τὰς τρυφερωτέρας παρακλήσεις, εἰς τὰς περιπαθεστέρας ἐκείνας τοῦ ἔρωτος αὐτὴν. Ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐξηυτέλιζε τὸ πάθος της παραδιδόμενη εἰς τὸν Παῦλον. Ἀλλ' εὐθὺς ὅτε ἀπειλὴ καὶ κίνδυνός τις ἀνύψωσαν καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐξηυγίνισαν τὸ παράπτωμά της εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, ὑπήκουσεν ἡρωικῶς εἰς τὸν ἔρωτα τὸν παραφέροντα αὐτὴν πρὸς τὸν κύριον δὲ Μεινάρ.

Μὴ πιστεύει τις, βλέπων ἡμᾶς ὡσεὶ ζητοῦντας εἰδὸς τι συγγνώμης διὰ τὴν γενναίαν ἀδυναμίαν τῆς Μαρίας, μὴ πιστεύει τις ὅτι σκοπεύομεν νὰ πειραθῶμεν ἐν αὐταῖς ταῖς σελίσιν τὴν ἀθώωσιν τῆς μοιχείας. Μακρὰν ἡμῶν ἡ ἰδέα τῆς ὑποστηρίξεως παραδόξου ἄφρονος καὶ ἐνόχου. Διηγούμεθα τὰ συμβάντα καὶ ἐκτιμῶμεν ὅσον δυνάμεθα κάλλιον τὰ ἠθικὰ αἵτια. Ἰδοὺ τὰ πάντα. Ἄλλως τε ἡ συνέχεια τῆς διηγήσεως ταύτης θὰ μᾶς δικαιώσῃ ἀρκούντως διὰ τὴν κατηγορίαν, ἣν δυνατόν ἦθελον προσάψαι ἡμῖν.

Ἐπὶ τινι καιρὸν ἡ Μαρία ἐπίστευσεν ἐαυτὴν εὐτυχῇ. Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ἦτο τυφλὸς καὶ εὐπίστος, ὡς ἐντιμὸς ἀνὴρ μὴ ἀμφιβάλλων οὔτε περὶ ἐαυτοῦ οὔτε περὶ τῶν ἄλλων.

Καὶ ἐκτὸς τούτου τὸ πάθος προσέφερεν εἰς τὴν νεαρὰν γυναικα ὥρας τινὰς τῆς φλογερᾶς ἐκείνης παραφορᾶς, αἰτίνες κάμνουσι νὰ λησμονῶσι τὰ πάντα, καὶ ὅταν, βεθυθισμένη εἰς ἄβυσσον ἡδονῆς ἐν ταῖς ἀγκάλας τοῦ Παύλου, ἔλεγε καθ'

ἐαυτήν, ὅτι εὐχαρίστως εἶδεν ὁλόκληρον τὴν ζώη της δι' ἐν τοῦ φίλημα, δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι ὑποψία τις, ἐν τίποτε, μία λέξις ἡδύνατο, ἐξ ἀπροόπτου, καταστρέφοντα τὴν ἀταραξίαν τοῦ συζύγου, νὰ ἔλθωσιν, ὡς κερυνός, ὅπως ταράξωσι τὸν οὐρανὸν της καὶ καταστρέψωσι τὴν εὐτυχίαν της.

Φεῦ! μετὰ τὰς θείας χυχρὰς τοῦ ἔρωτος ἔμελλον νὰ ἐπέλθωσιν αἱ πικραὶ ἀπάται, αἱ ἀγωνίαι καὶ τὰ μαρτύρια. Ἡ Μαρία εἶχε πῖε μέχρι σταγόνος τὸ μέλι τοῦ ποτηρίου. Εἰς τὸν πυθμένα εὐρίσκειτο ἡ χολή.

Ἡ ἐξάμηνος ἄδεια τοῦ Παύλου ἐπλησίαζε νὰ λήξῃ. Διαταγή τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν διέταττε τὸν νέον λοχαγὸν νὰ μεταβῇ αὐθωρεῖ εἰς τὸ σύνταγμα του. Ἐδεῖ νὰ ὑπακούσῃ. Τοῦτο ὑπῆρξε διὰ τὴν Μαρίαν ἡ πρώτη καὶ βαθεῖα λύπη, λύπη τοσοῦτον μᾶλλον δριμεῖα καθ' ὅσον ἦτο ὑποχρεωμένη νὰ τὴν ἐγκλείσῃ ἐντὸς αὐτῆς, νὰ καταπίνῃ τὰ ἄφωνα δάκρυά της, καὶ ὁμοίᾳ πρὸς τὸ παιδίον ἐκεῖνο τῆς Σπάρτης ὅπερ ὑπὸ τὸ ἔνδυμά του ἐκρυπτε μικρὰν ἀλώπεκα κατατρώγουσιν αὐτό; νὰ μειδιᾷ μὲ αἰμάσσουσιν πληγὴν ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς τῶν δύο ἐραστῶν ὑπῆρξε λυπηρὸς καὶ μακρὸς. Ὁ Παῦλος ἐπραξέ πᾶν ὅ,τι ἡδύνατο, ἵνα δώσῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του ὀλίγην ἐνέργειαν καὶ θάρρος.

— Μετ' ὀλίγον θὰ ἐπιστρέψω, ἔλεγεν. Ἐάν εἶναι ἀναγκὴ θὰ δώσω τὴν παραίτησίν μου διὰ νὰ ζήσω τοῦ λοιποῦ διὰ σέ καὶ μόνην, καὶ ἔπειτα θὰ σοὶ γράφω, Μαρία, θὰ σοὶ γράφω συχνὰ καὶ ἐν ἐκτάσει, καὶ καθὼς ἐγὼ θὰ σέ συλλογίζωμαι ἀδιάκόπως, δὲν θὰ μὲ λησμονήσῃς διόλου, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Παύλου, σκοτεινὸν νέφος ἐκαλύψε τὸν βίον τῆς νεαρᾶς γυναικός. Μόνον αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ ἐραστοῦ τῆς τῇ ἔφερον ἀκτῖνα ἡλίου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἐκείναι ἦσαν ἐνθερμαί. Ὁ Παῦλος ὠμίλει περὶ αἰωνίας ἀγάπης: *Νὰ μ' ἐνθυμῆσαι*, ἔλεγεν ἀδιάκόπως, *νὰ μ' ἐνθυμῆσαι καὶ θὰ ἐπανέλθω*. Ἡ δὲ Μαρία ἐφύλαττε τὰς ἐπιστολάς ἐκεῖνας καθὼς ὁ φιλάργυρος φύλαξ τὸν θησαυρόν του, καθὼς ἡ μήτηρ φυλάττει τὸ τέκνον της, καθὼς ἡ γυνὴ φυλάττει τὴν εὐτυχίαν της.

Ἐν τούτοις, καθ' ἑκάστην ἡδύνατιζε πλειότερον καὶ ἐφαίνετο ὡς φθειρομένη ὑποκώφως ὑπ' ἀγνώστου πάθους. Ὡχρότης εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸ λαμπρὸν χρῶμα τῶν παρειῶν της. Συνήθης μελαγχολία κατεῖχε τὴν θέσιν τῆς τοσοῦτον ἄλλοτε ζωηρᾶς καὶ τοσοῦτον εὐλιχρινῶς εὐθυμίας της.

Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ἠκολούθει μετὰ βαθεῖας ἀγωνίας τὴν πρόδον τῶν παραδόξων τούτων συμπτωμάτων, ὧν μακτὴν ἐζητεῖ τὴν αἰτίαν. Μὲ τὴν ἀγαθότητά του, βαθείως συγκινητικὴν καὶ περ ὀλίγον κοινὴν εἰς τὸ εἶδός της, περιέβαλλε τὴν Μαρίαν διὰ τῶν φιλοστοργωτάτων καὶ καρτερικωτάτων φροντίδων. Ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἦσαν ἀνωφελεῖ. Τὸ φθινόπωρον ἦλθεν. Ὁ χειμὼν διεδέχθη τὸ φθινόπωρον. Ὁ μαρκήσιος προὔτεινεν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Παρίσιους. Ἐκεῖνη συγκατετέθη ἄνευ λύπης καθὼς καὶ ἄνευ εὐχαριστήσεως. Τί τὴν ἐνδιέφερον οἱ Παρίσιοι ἢ ἡ ἐξοχή; Παντοῦ ὅπου δὲν ἦτο ὁ Παῦλος, παντοῦ δι' αὐτὴν ἦτο ἔρημία. Ἐν Παρίσιος καθὼς καὶ εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ, οὐδὲν ἡδύνατο νὰ εὐχαριστήσῃ ἢ νὰ διασκεδάσῃ τὴν Μαρίαν. Αἱ φειδραὶ ἐορταὶ τῇ ἐφαινοντο σκυθρωπαὶ καὶ θλιβεραὶ διότι ἐν τῇ ψυχῇ της ἔφερε τὴν λύπην.

Ἐν τούτοις, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου ἤρχοντο παντοτε, ἀλλὰ κατὰ διαστήματα. Ἰσως ἡδύνατό τις νὰ ἴῃ βεβιασμένον τι εἰς τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ἀγάπης, αἵτινες ἐπλήρουν τὰς σελίδας τῶν. Ἀλλ' ἡ Μαρία ἐβλεπε μόνον τὸν ἔρωτα ὑφ' οὗ ἡ καρδία της ἐξεχείλιζεν.

Ἀφίνμεν νὰ διαρρέυσῃ ἔτος μετὰ τῶν πρώτων συμβάντων τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ τῆς ἐποχῆς εἰς ἣν παρακαλοῦμεν τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ εὐαρεστηθῶσιν ὅπως μεταβῶσι μεθ' ἡμῶν καὶ διὰ δευτέραν φοράν τοὺς ὀδηγοῦμεν εἰς τὸν πύργον Λαγκάρδ, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ ἣν γνωρίζουσιν ἤδη.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ σύζυγός του πρό τινων ἐβδομαδῶν εἶχον ἐπιστρέψει εἰς Πικαρδίαν, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὤληα δὴ ἡμίσειαν ὥραν περίπου μετὰ τὸ πρόγευμα εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἴθουσαν μὲ τοὺς ξένους αὐτῶν.

Οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἦσαν ἡλικιωμένη τις κυρία καὶ νεαρωτάτη νεανίς. Ἡ ἐπὶ κληρὸς, καθ'αυτὸ θεῖα τοῦ κ. δὲ Λαγκάρδ, ὠνεμάζετο ὑψηλοτάτη καὶ κραταιοτάτη δέσποινα Ἑρμανγάρδη Γκυζώλφ, ὑποκόμησσα Κερανμπασέ. Τὰ χαρκτηριστικά της εὐγενῆ καὶ λίαν ἀγέρωχα, περιβαλλόμενα ὑπὸ τῶν βοστρύχων τῆς ὥραιας ἀργυροειδοῦς κόμης της, λευκότερας τῶν τριχάπτων τῆς καλύπτρας της, ἀνευθύμιζον ἀκουσίως τὰς μεγαλοπρεπεῖς ἐκεῖνας οἰκογενειακάς εἰκόνας τὰς ζωγραφισθείσας ὑπὸ τοῦ Βανδύκα ἢ ὑπὸ τοῦ Μινιάρ.

Ἡ νεανίς, Κλοτίλδη Δεκώρ, ἦτο ἐγγονὴ τῆς ὑποκομῆσεως καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐξαδέλφη τοῦ μαρκησίου δὲ Λαγκάρδ. Μὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς της, μὲ τὴν ξανθὴν κόμην της, καὶ τὰς βοδόχρους παρειὰς της, μὲ τὸ δροσερὸν καὶ μειδιῶν ὀκνην ἀνθισμένης ροιᾶς μικρὸν στόμα της, ἡ Κλοτίλδη ὠμοῖαζε πρὸς ἓνα τῶν χαριέντων καὶ κομψῶν ἐκείνων τύπων οὗς ἀνευρίσκουσιν εἰς τὰς εἰκόνας τῶν Βούγκερ καὶ Βαττώ. Ἦτο ἡδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ὥραιότερον, μᾶλλον μικροκαμωμένον, εὐκρινότερον καὶ κομψότερον πλάσμα.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ, κεκοπιακῶς ἕνεκα μακροῦ ἐφ' ἔππου περιπάτου ὃν ἔκαμε τὴν πρωΐαν, ἀπεκοιμάτο εἰς τινὰ γωνίαν τῆς αἰθούσης ἀναγινώσκων τὸν τελευταῖον ἀριθμὸν τῆς Ἐφημερίδος τῶν Θηρευτῶν. Καὶ ἐνῶ ἐκοιμάτο ἐψιθύριζεν:

— Καλὴ ἔφημερίς, μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους! Ἐξαίρετος ἔφημερίς! Αὐτὸς ὁ μαρκήσιος Δὲ Φουδράς γράφει μὲ ὥραιον ὕψος! Θὰ εἶναι ἴσως τέλειος κυνηγὸς καὶ μαζί μ' αὐτὸ πολὺ μεγάλος κύριος. Ἦθελα νὰ πῶ μίαν ἢ δύο φιάλας μαζί του ἀπὸ τὸ τελευταῖον κρασί μου καὶ ἔπειτα νὰ ἐκυνηγούσαμεν μίαν δορκάδα! Ναί, τὸ ἤθελα αὐτό... μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους!

Καὶ ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἀφῆκε νὰ πέσῃ ἡ ἔφημερίς του. Ἐκοιμάτο. Ἡ Κλοτίλδη ἐκάθητο πρό τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἐπαξίε νέαν τινὰ μελωδίαν τοῦ Σχούβερτ. Ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ, καθημένη πλησίον της, ἐφαίνετο ὡς ἀκούουσα αὐτῆς ἐστηριγμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς της... Ἀλλὰ τὸ ἀόριστον καὶ βεβωδὸς βλέμμα της, ὅτε μὲν παρατηροῦν τὴν ὀροφὴν ὅτε δὲ σταματιῶν χωρὶς νὰ βλέπῃ αὐτὰ ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων ἅτινα ἐφαίνοντο ἐκ τῶν ἡμιανόικτων παραθύρων, ἀπεδείκνυνεν, ὅτι ἐὰν τὸ σῶμά της ἦτο ἐκεῖ, ἡ σκέψις της ἴσως ἀπουσίαζε,

[Ἐπεται συνέχεια].